

X PREMIS LA MAR DE LLETRES 2010

1r PREMI DE CONTES DE NADAL

Categoria Sènior

ORIOL, MELCIOR I ARIADNA

de Sergi Gil Sala

Berenàvem xocolata i galetes. Nerviós, ell ho endrapà ràpid; jo somiava una guerra: el plat convertit en superfície terrestre i la xocolata en nau alienígena bombardejant Europa, Amèrica... Pum-pum! Moriu, humans poca-soltes! Pum-pum-pum!, xisclava. Menja, Oriol!, rigué la mare. Extingida la civilització i el berenar, ens abrigàrem: sortíem al vespre glaçat, als carrers d'hivern. Abric amb folre, jersei gruixut, guants, barret de llana... Les porteu? Detesto sortir en va, digué la mare. Els dos germans realitzàrem un gest simètric: mà enlaire mostrant la carta, rostre amunt i avall dient sí-mare-sí-sí-sí. Ella rigué. Besàrem Ariadna i el pare a l'habitació; la petitona dormia, ell fullejava revistes mèdiques.

De camí trobàrem glaç a les voreres i erràtics transeünts, creuant l'avinguda major arribaves al centre de la vila. Lluien estels i arbres engalanats; sonaven arreu cançons, nades; veiem altres mares i nens... Un destí comú: el vell casino al final de la rambla. Llums i foc brillaven a la porta, el casino semblava un palau.

Dins, una lenta filera de cartes blanques i nens. Custodiant l'escenari un patge alt, fort. A la trona, un home de barbes nevades, vestit grana i or, la corona reial al cap... *Melcior*, deien a la filera. A peus, el cofre lila amb les cartes. La mare explicà les regles del joc: esperar torn, seguir el patge, respondre les qüestions reials, lliurar la carta, rebre el caramel (i no menjar-lo encara), fer un petó, somriure molt i quiets a la fotografia. Torneu, aquí us espero.

Majestat, dos germans. Joan és el major; Oriol, el petit, anuncià el patge. Jo somreia, ell tremolava. Benvingut, Joan. La carta?, digué Melcior. Ell no s'atrevia a acostar-se. Nervis. Melcior ensenyà el caramel, Joan mirava atemorit les barbes nevades. Si me la dones..., repetí. Malgrat els subtils tocs del patge a l'esquena, Joan no cedia. Melcior acostà més el dolç premi, els ulls infantils brillaven, la mà s'obria... Esdevingué l'acord: nen amb dolç somriure, rei amb carta. De sobte, els tres al·lucinaren.

- Senyor Melcior, jo vull dos caramels.

Expeditiu de mena, havia esbotzat el protocol reial: carta directa al cofre, mans ben obertes.

- Com?!
- La meva germana és molt petita i dorm i no pot venir. Es diu Ariadna -repetia amb les mans obertes-. Jo em dic Oriol.

Somrigué el monarca i aprovà el desig. Enllestida la foto, buscarem la mama. Xerrant d'esquenes, no havia vist els dubtes de Joan ni la meva determinació. Esperem i esperem..., confessava als pares de Cèsar, un nen de l'escola. Les festes de Nadal resulten difícils però volem que en gaudeixin... Mira qui ha vingut!, digué indicant-me el suposat amic.

Cèsar era un malson, el tirà de la classe. Grandot, violent, gaudia matxucant-nos. Estripava llibres aliens, obtenia joguines i berenars a cops de puny... Mentre els adults xerraven, Cèsar mirava la filera de nens, l'escenari, el rei, el patge... Absort, ni em veié. Jo, sí; especialment, la seva butxaca oberta... El casino sonava a guirigall, no sentí l'acció de les meves sigil·loses mans.

Tornàvem a casa alegres, jo assaborint el dolç caramel i la ruïna de Cèsar. Enfront la botiga d'electrodomèstics, la mare s'aturà: Joan duia les botes descordades. Lluien a l'aparador ràdios, blanques rentadores, aspiradors, neveres, robots de neteja, aparells musicals.... Una gran pantalla oferia en directe imatges de Barcelona. L'enorme port i la comitiva de milers -pares, avis, mares, nens...- esperant el vaixell oficial. Un zoom de la

coberta mostrà als 3 reis mags. Sorpresa terrible. Mama... ¿per què Melcior navega a Barcelona si al casino del poble...?, vaig dir. Correu, arribem tard!, xisclà estirant-nos del braç.

Ella volia evitar-me l'enderroc del mite nadalenc, la descoberta de els-reis-són-els-pares; jo patia una gran confusió interna: Melcior a la trona del casino, Melcior en barca al port de Barcelona, Melcior aquí, Melcior allà, aquí, allà... El maternal i profund silenci envers les imatges no ajudà a tranquil·litzar-me. Veuries una pel·lícula..., fou la única resposta del pare a l'interrogatori. Mengeu la sopa i al llit, sentencià. Cullerada sí, cullerada també, i pensament rere pensament, vaig omplir-me de sopa i de culpa: el grandot Cèsar havia acudit a l'escenari sense carta; rabiós per no trobar-la, colpejà el patge i s'endugué un munt de caramels; Melcior, ofès per l'actitud general –infants tremolosos en veure el rei mag, altres exigint doble recompensa, un lladre violent...-, clausurà l'acte; les famílies envairen l'escenari reclamant caramels i justícia; el fort patge retingué l'assalt a cops de puny mentre el rei enfurismat volava pels aires–el vestit grana i or era màgic– fins a Barcelona; al vaixell, convencé Gaspar i Baltasar d'excloure'ns de la RRN –Ruta Reial Nadalenc-. Oblidem aquell maleït lloc, els seus nens i les seves manies. Que hi vagi Santa Claus! Es concedí la proposta: no tornarien mai. Gràcies al meu enginy, el 6 de gener esdevenia un drama local, un dia fatídic. Jo tinc la carta de Cèsar, jo sóc un lladre, jo inundaré el poble de llàgrimes, pensava angoixat entre malsos.

Més tard, fugia abrigat en silenci, claus de la mare i carta de Cèsar a les mans. Ningú a l'avinguda, els rius de gent havien desaparegut, la rambla llúia sola, inútil. 12 campanades sonaven a l'església major, la porta del casino apareixia tancada i ningú respongué als desesperats *Ho sento! Obriu, si us plau! Obriuuu!* Viatjar a Barcelona era l'única solució. Gran ciutat -milers de nens, milers de cartes, milers de caramels-, els reis encara deuen recórrer-la i els trobaré segur, pensava. Les cames es dirigien a l'estació d'autobusos, la fe en el viatge era infinita.

Vaig sorprendre'l cantonades amunt, fora d'un cotxe gris, vell. Es treia el vestit grana i or, la brillant corona, els cabells i les barbes de neu, ho desava al maleter, s'encenia un Winston i remugà amb veu forta: Quina merda Nadal, quina merda els maleïts nens i el teatre de les cartes dels collons! Se'm glaçà l'ànima. La il·lusió de trobar-me'l, descobrir-lo rei i també home, lliurar-li la carta de Cèsar, justificar-ho –ell ens pega, ens roba-, redimir-me –he après la lliçó- i tornar al llit amb el cas solucionat, resultà fràgil, trencadissa i efímera com el meu esperit de nen. Senyor Melcior... Es girà. Què fas sol al carrer, vailet? No tens casa? Sí... he vingut a portar això... és d'un amic, li ha caigut... Ell fumava al·lucinant. Tu ets el 'dos-caramels', oi?, sospirà movent el cap. Fum del Winston s'enlairava, dens i blanc, jo sentia les galtes fredes. Escolta, vailet, ja deus haver-ho entès... Això dels reis mags és una collonada, una mentida dels grans. Tanmateix, no vull problemes: dóna'm la carta dels collons i entra al cotxe, la teva mare estarà patint de valent. Diques: on vius?

El vell cotxe gris arrencà amb dificultats. Melcior encengué la ràdio per evitar-se un diàleg absurd amb el nen-dos-caramels. Sonava música lenta i un piano, algú esgarrant-se la gola... Pujà el volum. Bo, oi? És Tom Waits, collons! Simply the best! De gran t'apassionarà! Explica millor el Nadal que les figures al Betlem o la llegenda dels reis mags dels collons!, reia escombrant-me els cabells. Encengué un altre Winston, se'l notava feliç. Aquí vius? Escolta..., deia obrint la porta. No parlis de mi, guardem el secret. Inventava que buscaves els reis mags i no has vist res. Tens collons, vailet, tens collons..., digué rient i tancant la porta.

La mare esperava a la cuina, asseguda; els ulls brillaven cansats i durs, aspres. D'on vénis? He sortit a veure Melcior, Gaspar i.... No vaig concloure la frase, la bufetada va girar-me la cara. Ràpida, merescudament. Sentia les galtes com un foc. A dormir. Castigat sense regals ni joguines. Ara truco al pare a comissaria, demà parlem.

Traient-me la roba a l'habitació, vaig escoltar un sorollet. Un caramel a terra, el caramel d'Ariadna. Nerviosos pel robatori, les imatges de Barcelona, la sopa i la culpa, els malsons, la

descoberta de Melcior-home, el retorn a casa... havia oblidat el més important. Vaig portar-li, ella dormia.

Ariadna era petitona. Tenia 10 mesos i celebrava, dormint, el seu primer Nadal. Sempre dormia. Necessita dormir..., explicaven a les visites. Despertarà quan..., repetia la mare escombrant-nos els cabells. Vaig deixar el caramel a la banda lliure del bressol, l'altra era zona prohibida. Cables. Tubs. Màquines. Tubs de les màquines fins a la boca, nas, pell... Tubs injectant aire, líquids...

Sé que dorms. Sé que no pots menjar caramels. Sé que és el teu primer Nadal i no jugaràs amb nosaltres. Però vull explicar-te... Avui he fugit, era responsable d'una cosa molt dolenta. Una cosa horrible, Ariadna. Tan horrible que s'acabarien les festes i els reis d'Orient mai tornarien. Quan despertessis no existiria Nadal, no tindries regals ni joguines, no podríem aconsellar-te... A l'hivern cal abrigar-se molt, Ariadna, molt. Sortir als carrers nevats. Creuar l'avinguda d'estels i arbres de llum. Seguir instruccions de la mare, seguir una filera de nens. Lliurar la carta a Melcior, el rei blanc. Aconseguir un caramel (o dos). Esperar el 6 de gener, el matí de reis. Veure la casa plena de regals i joguines. Oblidar-se de l'escola, jugar el dia sencer. Riure. Riure molt... I, de vegades, equivocar-se. Robar una carta maleïda. Tenir malsons, i por, i veure-ho tot espatllat. Sentir-te culpable, fugir a arreglar-ho. No arreglar res. Veure un cotxe gris, vell. Descobrir Melcior arrencant-se la màgia del vestit, la reialesa de les barbes, fumant i repetint la paraula *collons*. Viatjar amb ell i música de piano i veu esguerrada. Sentir meravelles de Tom Waits i les seves cançons: d'aquí a uns anys, elles ens explicaran bé el misteri nadalenc (ara som petits i no l'entnem).

Ariadna no respongué, els ulls seguien tancats. Dormia mentre jo celebrava el ritual de les nits: seure al costat, agafar-li la maneta i narrar les aventures del dia ja fossin bones, dolentes... o absurdes històries d'un germà amb molta imaginació.